

Женитѣ настанаха и една по една си трѣгнаха. Останаха само Маринка, Стамула и други три жени.

— Отворете вратата! — заповѣда подпоручикътъ на двама войника и тѣ за мигъ се намѣриха горе.

— Сега не приемаме! — изрева кмета отъ вжтре.

— Счупете вратата! — заповѣда подпоручикътъ. Съ единъ сдруженъ натискъ на двамата войници, вратата изпрѣще и се отвори. Подпоручикътъ влѣзе последванъ отъ баща ми, а азъ останахъ вънъ до вратата.

— Защо не приемате, господинъ кмете? — съ смѣхъ попита подпоручикътъ и го изгледа съ твърдия си погледъ. — Винаги ли така не приемате? Я веднага ключоветѣ отъ магазина и още сега тукъ да дойдатъ членоветѣ на комитета за прехраната.

— Тѣ сж всички тукъ — обади се глашатая.

— Да влѣзнатъ! — Секретаре, дай ми книгитѣ! Ефрейторътъ Станиевъ, веднага съ редника Танановъ да провѣрите прихода и разхода по магазинната книга. Сега двама души да дойдатъ съ менъ да провѣримъ наличността въ магазина.

Какво бѣше очудването на всички ни, когато въ дветѣ стаи на общинския домъ бѣха натрупани всевъзможни съестни продукти, платове, вълна, солъ, сасздрма, оризъ, желѣзо, сапунъ, готови палешници, петала, вжжа, и какво не! Тѣ получавали и не раздавали, а поканвали само свои хора и срещу прилично възнаграждение за пиене давали.

До вечерята провѣрката бѣше направена. Кметътъ и секретарътъ арестувани, сжщо и останалитѣ членове на комитета на прехраната. Когато тати доведе подпоручика да ношува у дома, тѣ и двама бѣха сломени. И презъ време на вечерята не пророниха нито дума, а навѣли очи сѣрбаха постната болгурена супа и съ сила жвакаха неизпечения ржженъ хлѣбъ. Това имала мама, това сготвила.

— Така ли се мжчитѣ? Това ли е най-силната ви храна — попита по едно време подпоручикътъ.

— Кога каквото се намѣри, Стоиле. . . — отговори баща ми и видѣхъ каква мжка се изписа върху лицето му. Той винаги е гощавалъ зенгински, а сега. . .